

שלום לכל הילדים,

ציירו איורים להרפתקה במקומות הריקים. הדקו את העמודים לכדי ספר. את הספר תוכלו לשמור לעצמכם, לתת במתנה או לשלוח אלי ואני אפרסם אותו באתר.

להתראות בהרפתקה הבאה,

דוד אריה.

הכתובת: דוד אריה, התאנה 6 פ"ת 49212.

דוד אריה יושן יותר ממאתים שנה

כתב: ינץ לוי ©

איורים מאת: _____

כיתה: _____

בית ספר: _____

יישוב: _____

ביום רביעי אמא הודיעה שהח'רף מתחיל ושח'יבים להצטייד בבגדים. אחר כך היא ואיל'איל יצאו לקניות. כשהן חזרו, אמא הראתה לכלנו את כל הבגדים החדשים של איל'איל: שמלות, חלצות, מכנסים.

"בגדים חדשים!" חשבתי. "הפעם האחרונה שקנו לי בגד חדש הייתה לפני מאתיים שנה! לפחות!" בעצם, כמעט כל הבגדים שלי היו פעם של אחי הגדול ינון. הוא מקבל בגדים חדשים, ואחרי שהוא גדל יותר מדי ואני גדל מספיק, אני מקבל את הבגדים המשמשים שלו. ככה ינון ואיל'איל מקבלים בגדים חדשים ישר מהחנות, ואני — לא.

"למה איל'איל מקבלת בגדים חדשים?" אמרתי לאמא.

"ק'דם כ'ל", אמרה אמא. "איל'איל לובשת גם חלצות שהיו שלך. חוץ מזה, איל'איל היא בת. קניתי לה שמלות ובגדים של בנות."

"זה לא הוגן! ינון בן, וגם לו קונים בגדים חדשים."

"אני האח הכי גדול", אמר ינון. "מה אתה רוצה, שאני אקבל בגדים מאבא?"

"מה פתאום!" אמר אבא. "אני לא מותר על הבגדים שלי!"

ואז דוד אריה הגיע.

"דוד אריה, שאלתי. הבגדים שלך חדשים או שגם אתה מקבל משמשים?"

"את השליקס והחלצה קניתי לפני שנתיים, אבל המכנסים האלה בני יותר ממאתים שנה."

"מה? יותר ממאתים שנה? התפלאתי."

"הם באמת נראים בני מאתיים", אמרה אמא. "טוב, אנחנו נחשב מה עושים בנוגע לבגדים שלך, היא אמרה לי והלכה עם איל'איל לסדר את הבגדים בארון. דוד אריה, ינון ואני התישבנו במרפסת."

"איך יכול להיות שהמכנסים האלה בני יותר ממאתים?" שאלתי. "הם לא נראים כל כך ישנים."

"נכון", אמר דוד אריה. "הם לא נראים ישנים פי ר'ב הזמן רק ישנתי בהם, לכן הם לא נשחקו."

ינון ואני הבטנו בדוד אריה ולא הבנו למה הוא מתכוון.

"אני אספר לכם", אמר דוד אריה. "כשטיילתי ביערות הסהרה, קראתי בספר הדרך ישן נושן שביער הארנים הגדול יש עץ צפצפה יחיד. בר'אש העץ הזה תיה הפיה מיגרנה שמגשימה משאלות. כל מה שמבקשים ממיגרנה מתגשם. החלטתי לצאת מיד

לדרכך אל עץ הצפצפה ולחפש את הפיה!
"כשנכנסתי אל יער הארנבים, חפשתי עץ עם עלים בין עצי המחט. לבסוף הבנתי
בעץ כזה. נגשתי אליו. זה היה עץ צפצפה גבוה ורחב. לגזע העץ היה ממסמר שלט.
נגשתי אל השלט וראיתי שכתובות עליו מלים:

העץ של מיגרנה

"הבנתי שהגעתי לעץ הנכון. הבטתי מעלה, אל צמרת העץ. קויתי שאראה את הפיה.
אבל לא ראיתי שום דבר, חוץ מענפים ועלים. חפיתי שמיגרנה תופיע, אבל לא קרה
כלום. החלטתי לטפס על העץ ולחפש אותה. טפסתי וטפסתי, ואחרי כמה דקות
התישבתי על ענף.

"פיה! פיה! איפה את? קראתי.

"לא שמעתי שום תשובה.

"פיה! סליחה, אפשר לבקש משאלה?! קראתי שוב.

"לפתע שמעתי קול זועף. 'חצפון! אתה תמיד מגיע לבתים של אנשים בין שתיים
לארבע ומעיר אותם מהשנה בצעקות?' הבטתי וראיתי את הפיה. היא התעופפה לעברי
בגלימה, במשקפים סגלים ובשער מנפח. היא רגזה, 'אני כבר עשרים שנה לא
מגשימה שום משאלה לאף אחד! פרשתי מזמן. אבל אתה יודע מה? היום אני פן
אגשים משאלה — את המשאלה שלי! והמשאלה שלי היא שאתה תלמד לקח. לי לא
נתת לישן, אבל עליך תפול תרדמה! אתה תישן ותישן ותישן ולא תתעורר לעולם!

"מה?! אמרתי. 'סליחה! אני מצטער. לא התפונתי להפריע. זו הייתה טעות. קראתי

עליך בספר הדרכה נושן. הספר פנראה לא מעדכן. בבקשה אל תרדמי אותי!

"ישון תישן שנה דוממת! הכריזה מיגרנה ונופפה בשרביטה. 'גום תנום תנומה

עוממת!

"מיגרנה, בבקשה! קראתי. 'רחמי עלי. נפלה פאן טעות! לא התפונתי. אם הייתי יודע

שאת ישנה, לא הייתי צועק.

"הפיה עצרה מלומר את מלות הכשוף. היא שתקה לרגע ואז אמרה בקול פחות כעוס, 'אתה לא יודע איזה כאב ראש יש לי. אני שוכבת פה במטה כבר שעה ומנסה להרדם, ואז, כשאני סוף-כל-סוף מצליחה, פתאום אני שומעת את הצעקות שלך. אני מבינה שזאת היתה טעות, אבל אני לא יכולה לבטל את מלות הכשוף שאמרתי. אני יכולה רק להוסיף עליהן, ענתה מיגרנה ואז אמרה, 'ישון תישן שנה דוממת, גום תגום תנומה עוממת, ולא תקום אלא אם... אלא אם... יעירוך עשרת אלפים אנשים!'"

"כך אמרה הפיה, ומיד חשתי מטושטש, סחרחר ומתגודד. גפתי מהעץ לארץ ונרדמתי, "אמר דוד אריה ועצם עינים.

"אבל דוד אריה, "אמרתי. "איך התעוררת? עשרת אלפים אנשים? זה המון!"

דוד אריה פקח עינים וספר, "ישנתי וישנתי יותר ממאתים שנה, ולא ידעתי מה

קרה בזמן שישינתי. רק אחרי שהתעוררתי גיליתי מה ארע כל אותו זמן: כשהייתי בצמרת העץ, התישבו למרגלותי שני רועי צ'אן. כשנפלתי מהעץ, הם נגשו אלי.
"מי אתה?" הם שאלו.

"דוד אריה...! הספקתי לומר ומיד שקעתי בשנה.
"איך קוראים לו? מה הוא אמר?" שאל הרועה הקרח.
"ל'א שמעתי בדיוק. אבל זה ל'א יאמן! הוא נפל מהשמים!" אמר הרועה הפסח.
"אנשים ל'א נופלים מהשמים!" אמר הרועה הקרח.
"אז איך תסביר את זה שהוא נפל מהשמים?" אמר הפסח.
"הייתי שואל אותו, אבל תראה, הוא ישן, אמר הקרח. הוא נער אותי, אבל כמובן ל'א התעוררתי.

"תראה את הר'אש שלו, אמר הפסח. יש לו אחת, שתיים, שלוש, ארבע שערות. בחיים שלי ל'א ראיתי איש עם ארבע שערות.
"רגע! אולי הוא ל'א איש. אולי הוא מלאך שנפל מהשמים?" אמר הקרח.
"למה אולי? בטוח! הוא מלאך שנפל מהשמים! מדהים!" אמר הפסח ומיד השתטח על הארץ ואמר, 'הו, מלאך משמים! תודה שיצדת אלינו. יש לי משאלה ואולי תוכל להגשים לי אותה.

"למה אולי? בטוח!" קרא הקרח. 'הוא מלאך. הוא בטוח מגשים משאלות! קראתי פעם במדריך אחד שבעץ הזה יש פיה מגשימת משאלות. אבל זו את פנראה טעות. זו ל'א פיה. זה מלאך מגשים משאלות! תבקש אתה ראשון ואני אחריך.
"מלאך יקר, אמר הפסח. 'כל החיים היו לי צרות צרורות. כל החיים היו לי קשיים. בבקשה, תעשה שמעכשו הפ'ל יהיה בסדר.
"ואז הקרח השתטח ובקש, 'מלאך נפלא, בבקשה תעשה... תעשה... שנ'אכל הערב פיצה לארוחת ערב. אני כל כך אוהב פיצה!

"לאחר שהביעו את המשאלות, עזבו אותי שני רועי הצ'אן ומהרו כל אחד לכפר שלו כדי לבשר לכלם שנפל מהשמים מלאך ישן ומגשים משאלות. בתחלה אף אחד ל'א האמין להם, אבל כשהמשאלות התגשמו, כלם היו המומים: באותו יום אכלו פיצה לארוחת ערב בביתו של הקרח, וכששאלו את הפסח אם גם המשאלה שלו התגשמה, הוא אמר, 'כן, מאז שבקשתי הפ'ל נראה לי סך הפ'ל בסדר.
"אנשי שני הכפרים החלו להגיע אלי ולבקש משאלות. התחילו להתפלל סביבי בזמן

נִישַׁנְתִּי וְנִחַרְתִּי. אָפְלוּ בְּנוֹ סְבִיבֵי בֵּית קֶטָן, מִקְדָּשׁ מִיַּחַד. קִשְׁטוּ אוֹתִי מִדֵּי בִּקְרָ וְעָרְב
בְּפָרְחִים. שָׁרוּ לִי שִׁירֵי שִׁבְחָ וְהִלְלוּ. הִנִּיחוּ לְפָנַי מְנַחֲחוֹת — אֲכַל, שְׁתִּיָּה וְאָפְלוּ
תְּכַשִּׁיטִים. אָבֵל אֲנִי לֹא יָדַעְתִּי שָׁפֵל זֶה קוֹרָה סְבִיבֵי. רַק יִשְׁנָתִי וְיִשְׁנָתִי וְיִשְׁנָתִי.

"לְאַחַר פְּמָה שְׁבוּעוֹת הַכְּרִיז ר' אִשׁ הַפֶּפֶר הַקָּטָן יוֹתֵר, 'לְמַעַן הַדּוֹרוֹת הַבָּאִים אֲנִיחֶנּוּ
חִיבִים לְכַתֹּב אֶת כָּל מָה שֶׁקָּרָה מֵאִזְ שֶׁהַמְּלֶאךָ נָפֵל מִהַשָּׁמַיִם. נִקְרָא לְמַגְלָה עַל שְׁמוֹ שֶׁל
הַמְּלֶאךָ: מַגְלַת דּוֹדְרֵיה!' "

"תּוֹשָׁבֵי שְׁנֵי הַכְּפָרִים הִתְפַּנְסוּ סְבִיבֵי כְּדֵי לְכַתֹּב אֶת הַמַּגְלָה. שְׁנֵי רְאִשֵׁי הַכְּפָרִים
הִכְתִּיבוּ לְסוֹפְרֵי הַכְּפָר:

מגלת דודריה

תקעו בַּחצוֹצְרוֹת הַתְּרוּעָה! הכּוּ בְּתַפִּי הַיְרָאָה! שִׁירוּ הַלֵּל וְשַׁבַּח לַמֶּלֶךְ דּוֹדְרִיָּה, כִּי בַּיּוֹם הַזֶּה נִפְּל מֶלֶךְ נֹחַר מִשְׁמַיִם וְשָׁמוּ דּוֹדְרִיָּה וְלוֹ אַרְבַּע שְׁעָרוֹת. וְלִכֵּן מֵעַתָּה יִהְיוּ אַרְבַּעַת יָמִים בְּכָל שָׁבוּעַ. בְּכָל חֹדֶשׁ אַרְבַּעַת שָׁבוּעוֹת. בְּכָל שָׁנָה אַרְבַּעַת חֳדָשִׁים. מִדֵּי אַרְבַּע דְּקוֹת, בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה, תִּאֲמְרוּ אֵת שֵׁם דּוֹדְרִיָּה אַרְבַּע פְּעָמִים. מִדֵּי יוֹם תִּאֲכְלוּ אַרְבַּע אַרוּחוֹת. בְּכָל אַרוּחָה תִּאֲכְלוּ אַרְבַּע מְנוֹת. אַרְבַּע פְּעָמִים בַּיּוֹם תִּתְפַּלְּלוּ לְדּוֹדְרִיָּה וּתְבַקְּשׁוּ שְׂיִגְשִׁים אֵת מִשְׁאֲלוֹתֵיכֶם. לְכָל מִשְׁפָּחָה יִהְיוּ אַרְבַּע יְלָדִים — לֹא פָחוֹת וְלֹא יוֹתֵר. כָּל הַפְּגִישוֹת תִּתְקַיְּמַנָּה בְּאַרְבַּע דְּקוֹת לְאַרְבַּע — לְפָנוֹת בִּקְרֹא אוֹ אַחַר הַצְּהָרִים.

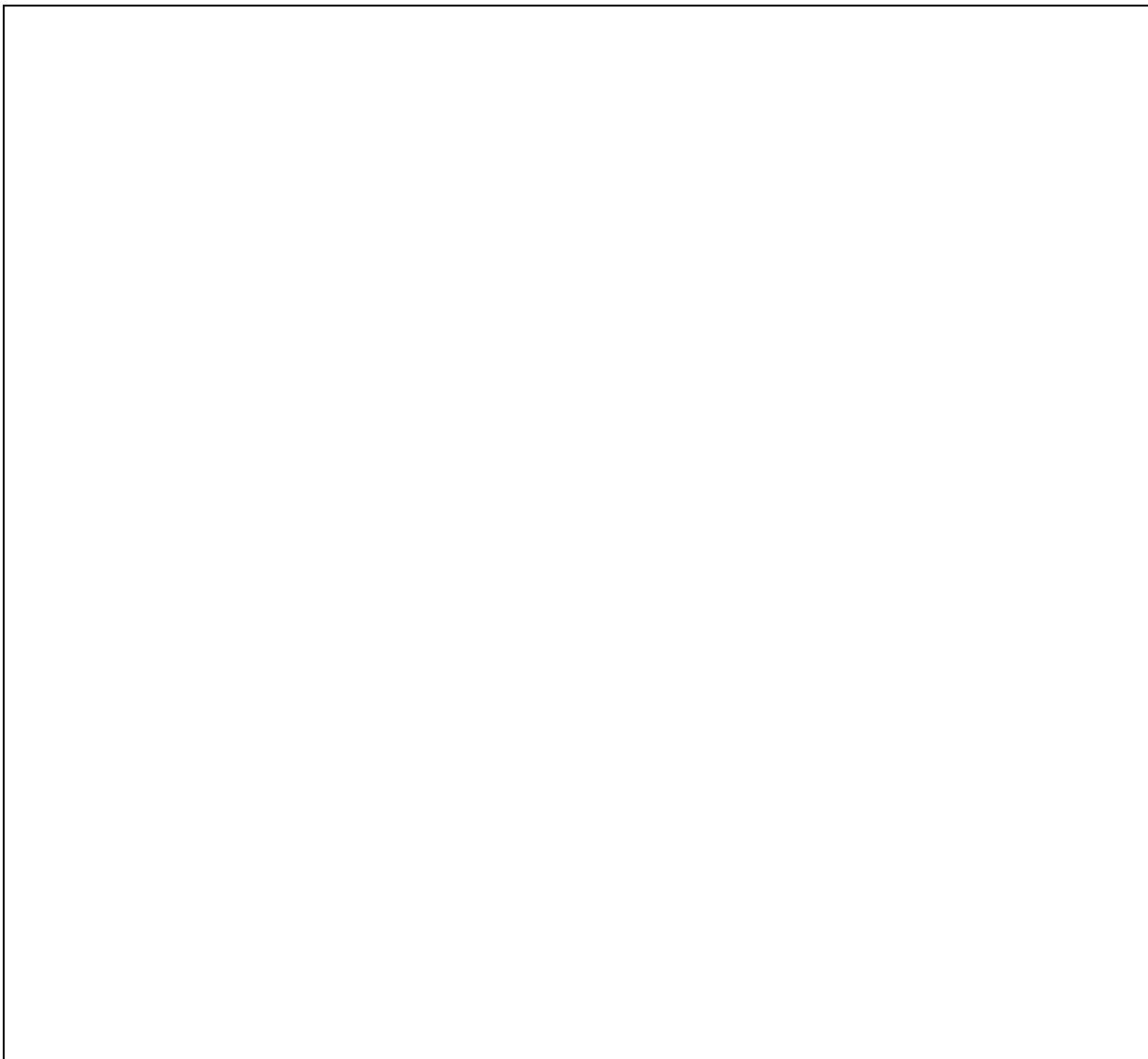
"כִּךְ הִכְתִּיבוּ רְאִשֵׁי הַכְּפָרִים וְאִז הִחְלִיטוּ לְקַבֵּעַ יוֹם חַג שְׂיִקְרָא חַג דּוֹדְרִיָּה.
"רֹאשׁ הַכְּפָר הַקָּטָן הִכְתִּיב, 'מִדֵּי שָׁנָה תַּחֲגֹג אֵת חַג הַדּוֹדְרִיָּה בַּיּוֹם שְׁנִי בַשָּׁבוּעַ הַרְבִּיעִי בַּחֹדֶשׁ הַרְבִּיעִי, הַיּוֹם שֶׁבּו נִפְּל הַמֶּלֶךְ מִשְׁמַיִם.'
"מָה פִּתְאוֹם!" קָרָא רֹאשׁ הַכְּפָר הַגָּדוֹל. 'הַמֶּלֶךְ דּוֹדְרִיָּה נִפְּל מִהַשְׁמַיִם בַּיּוֹם שְׁלִישִׁי, לֹא שְׁנִי. יֵשׁ לְחַגֵּג אֵת הַחַג בַּיּוֹם שְׁלִישִׁי בַשָּׁבוּעַ הַרְבִּיעִי בַּחֹדֶשׁ הַרְבִּיעִי!'
"אַתָּה טוֹעָה וּמְטָעָה!" קָרָא רֹאשׁ הַכְּפָר הַקָּטָן. 'זֶה קָרָה בַּיּוֹם שְׁנִי!'
"שְׁלִישִׁי! אֲנִי זוֹכֵר אֵת זֶה כְּאִלּוּ זֶה קָרָה אֶתְמוֹל.'
"אַתְמוֹל הָיָה יוֹם שְׁנִי!"
"לֹא לָזֶה הִתְפַּנַּנְתִּי! צָרִיךְ לְחַגֵּג בַּיּוֹם שְׁלִישִׁי!" קָרָא רֹאשׁ הַכְּפָר הַגָּדוֹל.
"לֹא נִכּוֹן!"

"אִם כֵּן, נִשְׁאֵל אֵת הַמֶּלֶךְ, 'הֲצִיעַ רֹאשׁ הַכְּפָר הַגָּדוֹל. הוּא פָּנָה אֵלַי וְשָׁאֵל, 'הַמֶּלֶךְ דּוֹדְרִיָּה הַקָּדוֹשׁ, הָאֵם עָלִינוּ לְחַגֵּג בַּיּוֹם שְׁנִי?'
"כָּלֵם הִמְתִּינוּ לְתִשׁוּבָתִי. אֲבָל אֲנִי יִשְׁנָתִי. תְּהַרְרֵר... תְּהַרְרֵר... הַשְׁמַעְתִּי שְׁתִּי נְחִירוֹת.
"הִנֵּה! הוֹכְחָה!" קָרָא רֹאשׁ הַכְּפָר הַגָּדוֹל. 'הוּא נֹחַר פְּעָמִים! הוּא אָמַר כֵּן!'
"מָה פִּתְאוֹם!" קָרָא רֹאשׁ הַכְּפָר הַקָּטָן. 'שְׁתִּי נְחִירוֹת הֵן לֹא וְלֹא! נְחִירָה אַחַת הִיא כֵּן!'

"דֵּי! מִסְפִּיק!" קָרָא רֹאשׁ הַכְּפָר הַגָּדוֹל. 'זֶה חֲלוּל קֹדֶשׁ! אַתֶּם טוֹעִים! אֲנִינּוּ הַמְּאֲמִינִים הָאֲמִתִּיִּים שֶׁל דּוֹדְרִיָּה! אַתֶּם מְזַכְּפִים! אַתֶּם שֹׁקֵרִים! אַתֶּם לֹא רְאוּיִים לְהִחְשֵׁב מְאֲמִינֵי דּוֹדְרִיָּה!'

"בְּדִיּוֹק לְהִפָּךְ! הַשִּׁיב ר' אִשׁ הַכֶּפֶר הַקָּטָן. 'אַתֶּם שֹׁקְרָנִים! אַתֶּם כּוֹפְרִים! אַתֶּם טוֹעִים!"

"אֲנִשִּׁי הַכֶּפֶר הַגָּדוֹל חֲזָרוּ לְכַפְרָם, וְאֲנִשִּׁי הַכֶּפֶר הַקָּטָן חֲזָרוּ לְכַפְרָם. זֹאת הִיְתָה תַחֲלָתוֹ שֶׁל הָרִיב בֵּין שְׁנֵי הַכֶּפֶרִים. הָרִיב נִמְשַׁךְ וְנִמְשַׁךְ וְהִדְרָדָר לְמַלְחָמָה. דוֹר אַחַר דוֹר שָׁנְאוּ בְנֵי שְׁנֵי הַכֶּפֶרִים אֶלֶּה אֶת אֶלֶּה. דוֹר אַחַר דוֹר נִלְחְמוּ זֶה בְּזֶה, פָּגְעוּ זֶה בְּזֶה, פָּצְעוּ וְהָרְגוּ. כִּךְ חָלְפוּ יוֹתֵר מִמָּאתִים שָׁנָה, וְהַמְלַחְמָה ל' אֶפְסָקָה, " אָמַר דוֹד אַרְיֵה וְהַנִּיחַ יָדָיו עַל הַלְחָיִים שְׁלוֹ.

"דוֹד אַרְיֵה, ל' אֶתְעוֹכְרֶתָ כָּל הַזְּמַן הַזֶּה?" שָׂאֵל יַבּוֹן.
"ל' אֶ, ל' אֶתְעוֹכְרֶתִי. יִשְׁנֵתִי וְנִחְרַתִּי וְל' אֶ יִדְעֵתִי מָה קוֹרָה סְבִיבִי. שְׁנֵי הַכֶּפֶרִים

הקימו צבאות עצומים, ובבוא היום עמדו זה מול זה סביב המקדש שבו ישנתי. אני זוכר עד היום איך שמעתי מתוך שנה קריאות רמות של המון אנשים. הם קראו, 'דודרֵיה! דודרֵיה! דודרֵיה!' אלה היו הקולות הראשונים ששמעתי מאז שנרדמתי.

"פקחתי את עיני, פהקתי, התמתחתי, התישבתי ושוב פהקתי. ל'א ידעתי כמה זמן עבר מאז שנרדמתי. ראיתי שאני שוכב בתוך מקדש. נעמדתי. בתחלה ל'א הבנתי איפה אני נמצא. יצאתי החוצה אל הצעקות. אמנם ראיתי את עץ הצפצפה ואת יער הארנים, אבל מסביבי עמדו כעת שני צבאות ענקיים — צבא כח'ל וצבא אד'ם. היו שם יותר מעשרת אלפים חיילים, ששים ומוכנים לקרב. הם נזכפו בכלי הנשק שלהם וצרחו.

"צבאות שני הפפרים כמעט הסתערו זה על זה, אבל ברגע שהחיילים ראו שקמתי, כלם עצרו. כלם היו המומים. כלם היו מפתעים.

"המלאך דודרֵיה! קראו. 'המלאך דודרֵיה התעורר!' כלם הניחו את כלי הנשק שלהם והשתחוו.

"הייתי כמובן מפתע. הרי כשטפסתי על עץ הצפצפה ל'א היו למרגלותיו ל'א מקדש ול'א חיילים. ל'א הבנתי למה כל האנשים האלה צעקו בתחלה ומדוע עכשו הם משתחווים.

"מה קורה פ'ה? שאלתי.

"המלאך דודרֵיה, אנא הגשם את כל משאלותינו! קראו חיילים.

"מה? אני? מלאך? התפלאתי.

"כן, אתה מלאך, ענו חיילי הצבא הכח'ל. 'הרי נפלת מהשמים לפני מאתים שלושים ושמונה שנים!'

"מה פתאום! הוא נפל לפני מאתים שלושים ושמונה שנים ניום! קראו חיילי הצבא האד'ם.

"אה... אני מצטער. אתם פנראה מתבלבלים ביני לבין מישהו אחר, אמרתי. אני ל'א מלאך. ל'א נפלתי מהשמים. נפלתי מעץ הצפצפה הזה.

"חה-חה-חה! פרוצו כלם בצחוק. 'המלאך דודרֵיה, ל'א ידענו שיש לך חוש הומור!'

"ל'א, באמת! אמרתי. אני ל'א מלאך. אני בן אדם. קוראים לי דוד ארֵיה.

"דודרֵיה! קראו כמה מהאנשים.

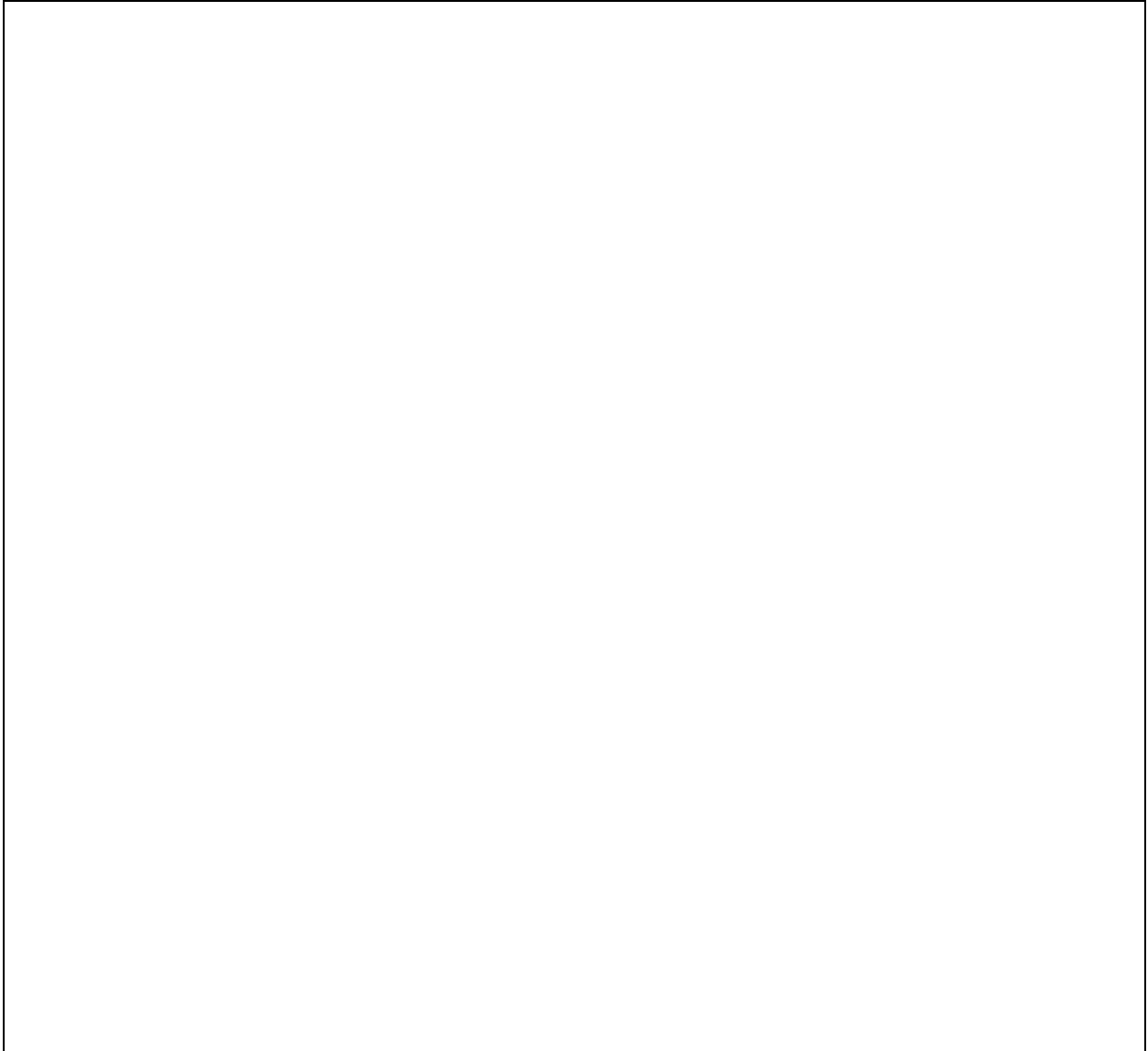
"המלאך דודרֵיה, אנחנו נלחמים פ'ה בשמך! נאנחנו ננצח! הבטיח מפקד הצבא

הפח'ל.

"ל'א נכון!" קרא מפקד הצבא האדום. 'אנחנו נלחמים למענך! ואנחנו ננצח!'
 "מלחמה למעני? בשבילי? בגללי? מה פתאום?! הודעו עתי.
 "מפקד אחד הצבאות נגש אלי ומגלת דוֹדְרִיָה בידו. 'תראה, מלאכנו, הכל פתוב
 כאן, במגלה הקדושה. אתה יכול לקר'א בעצמך. אלה דברי אמת!'
 "לקחתי את המגלה ואמרתי, 'בבקשה תנו לי לקר'א.' נכנסתי חזרה למקדש. קראתי
 את המגלה בזמן ששני הצבאות המתינו לי בחוץ. קראתי וקראתי. במגלה היה פתוב כל
 מה שקרה מאז שגִדַמְתִּי. קראתי על שני רועי הצ'אן ועל המריבה בין שני הפפרים.
 קראתי על המלחמה הארבה. הייתי המום ממה שקראתי. הייתי עצוב.
 "השמש שקעה, ירד הלילה, והמשכתי לקר'א. רק כשעלה השחר סימתי את המגלה.
 יצאתי אל שני הצבאות, שהמתינו בחוץ.
 "המלאך דוֹדְרִיָה! קראו כלם והשתחוו. 'נו, קראת? קראת?'
 "כן, קראתי. אני ל'א יודע איך לומר לכם את זה, אבל הדבר הנכון היחיד שכתוב
 במגלה הוא שיש לי ארבע שערות. כל השאר, לצערי, טעות. נפלתי מהעץ, ל'א
 מהשמים. אני בן אדם, ול'א מלאך. אין טעם שתמשיכו להלחם אלה באלה!'
 "אתה טוען שמגלת דוֹדְרִיָה היא שקר?! שאלו בתדהמה החילים משני הצבאות.
 "תראו, אני מצטער, אבל היתה כאן אי-הבנה, אמרתי.
 "איזו בושה! קראו כמה חילים. 'איך אתה מעז לומר שהמגלה הקדושה ל'א
 נכונה?!' ואז קראו כל החילים, 'בזיון! חרפה! חלול קדש!' הם נופפו בכעס בכלי
 הנשק שלהם לעברי.
 "תפסו אותו! הוא כופר! הוא שקרן! הוא ל'א מאמין במלאך דוֹדְרִיָה! הגיעה העת
 לאחד פוחות! הגיע הזמן לשפוח את מלחמות העבר! צריך לשתף פעולה כדי להגן על
 כבודה של מגלת דוֹדְרִיָה! הכריזו מפקדי שני הצבאות, וכל החילים הסתערו ורצו
 לעברי.
 "התחלתי לברוח! רצתי וברחתי. חצים נחתו לידי. פידונים שרקו ליד אזני. אצתי
 ונסתי עד שמעדתי ונפלתי לארץ. החילים התקרבו אלי. החיל הראשון הגיע אלי והניח
 מעלי חרב ענקית!" אמר דוד אריה וכסה את הראש בידיים שלו.
 "אבל, דוד אריה, שאלתי, "החילים באמת תפסו אותך?"
 "כבר הייתי בטוח שהחילים יעשו ממני סלט קצוץ. עצמתי את עיני והתפוצצתי. אבל

אז קרה דבר מפתיע מאוד. החיל שהניף מעלי את הסרב קפא במקום, וכל החילים פלם עָצְרוּ.

"הבטתי בחילים. ל'א הבנתי מה קרה. הבטתי שוב וראיתי שהחילים הפכו לאבן. הידים שלהם התנופפו, הרגלים שלהם רצו קדימה, הפנים שלהם פָּעְסוּ — אבל הם הפכו לפסלי אבן ול'א זזו. הייתי המום.

"עוד התנושפתי מפחד כשלקפתע שמעתי קול מבר. 'החליטו לצאת למלחמה דווקא ביום שאני חוזרת מבית ההבראה! חצפנים! אני נוסעת לבית, חוזרת רעננה אחרי קצת יותר ממאתים שנה, ופתאום — המלה! רעש! מהומה! חצפנים!"

"זאת הייתה הפניה מיגרנה. היא קפצה מפסל לפסל בזמן שדברה.

"נו, ישנת טוב?" היא שאלה. 'תגיד תודה שישנת. הלואי עלי לישן ככה. אבל עכשו כל החילים האלה למדו לקח!"

"נשמתי לרונטה. אמרתי, 'תודה לך, מיגרנה, תודה. את הצלת את חיי! אבל יש לי שאלה, למה ל'א הרדמת אותם כמוני?"

"אתה יודע איזה רעש יהיה פה אם עשרת אלפים חילים ינחרו מתחת לעץ שלי? חס וחס לילה!"

"ולמה ל'א הפכת גם אותי לפסל?" שאלתי.

"אתה את הלקח שלך כבר למדת, ל'א? אמרה הפיה. 'עכשו אני אלך להניח ר'אש ולנוח מעט. קצת שקט — זה מה שפיה מבקשת בחיים שלה, הוסיפה והתעופפה משם. ואני קמתי והמשכתי הלאה בדרכי."

"איזה מזל הנה לך", אמרתי. "מזל שכל החילים העירו אותך ומזל שבסוף הם הפכו לאבן."

"והמכנסים האלה מאז?" שאל ינון.

"כן, אלה מכנסים מעלים, והם אף פעם ל'א יוצאים מהאפנה — כבר יותר ממאתים שנה."

*

בארוחת הערב ישבנו ואכלנו כשפתאום שמענו צליל: "כחיק!"

הסתכלנו וראינו שאבא התכופף להרים את אילאיל מהרצפה והמכנסים שלו נקרעו מאחורה. ינון ואני צחקנו, וגם אמא צחקה.

"הו! סוף-כל-סוף!" היא אמרה. "המכנסים האלה מזמן התבלו. אפשר לזרק אותם או להפוך אותם לסמרטוט."

"חס וחס לילה!" קרא אבא. "אלה המכנסים האהובים עלי. אני אתפ'ר אותם."

"אתה קנית את המכנסים האלה עוד לפני שהכרנו, ולהזכירך, זה הנה לפני הרבה מאוד זמן."

"חבל של'א קנית מכנסים מהסוג של דוד אריה", אמרתי.

"למה?" שאל אבא.

"כי הם מחזיקים מעמד כבר יותר ממאתים שנה!" אמר ינון.

"יותר ממאתים?" גדהם אבא.

"כן!" אמרתי.

"אבל ר' ב הזמן הוא רק ישן במכנסים שלו, אז אין בהם אף ח'ר. כמעט," אמר ינון.
"הלנאי שגם המכנסים שלי יחזיקו מאתים שנה!" אמר אבא.
"למה?" שאלה אמא. "אתה מתכנן לחיות יותר ממאתים שנה?"
אבא חשב ואמר, "בעצם, נראה לי שרק דוד אריה יכול לחיות כל כך הרבה זמן."

